

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/11/2016
Identifikačné číslo spisu:	2015200764
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2015200764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: F. U., bytom V. U. XX, A., zastúpeného Mgr. Petrom Kupkom, advokátom so sídlom Hlavná 23, Trnava, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, Priečinok 72, Hrnčiarovce nad Parnou, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.08.2015 (bez uvedenia čísla rozhodnutia), o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/100/2015-33 zo dňa 10. decembra 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/100/2015-33 zo dňa 10. decembra 2015 z r u š u j e a v e c m u v r á c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

Žalobca sa na Krajskom súde v Trnave domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 13. augusta 2015, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. ÚVTOS-36-294/458753/21-2015 zo dňa 6. augusta 2015, ktorým bol žalobcovi uložený disciplinárny trest podľa § 52 ods. 3 písm. f) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“) za disciplinárne previnenie, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 31. júla 2015 fyzicky napadol iného odsúdeného, čím porušil povinnosť podľa § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z. z.

Uznesením č. k. 20S/100/2015-33 zo dňa 10. decembra 2015 Krajský súd v Trnave podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) konanie zastavil, nakoľko žaloba smerovala proti rozhodnutiu a postupu žalovaného súvisiaceho s výkonom trestu odňatia slobody, ktoré nie je možné považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy a jeho súdny prieskum nie je prípustný. Krajský súd zároveň rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave, ktorej právomoc je daná vzhľadom na charakter rozhodnutia žalovaného (ktoré bolo vydané v disciplinárnom konaní podľa zákona č. 475/2005 Z. z.).

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a žalovaného zároveň zaviazat' na náhradu trov

konania žalobcov. Podľa žalobcu napadnuté uznesenie je arbitrárne, formalistické a nepreskúmateľné. Namietal, že ustanovenie § 100 zákona č. 475/2005 Z. z., na ktoré krajský súd poukazoval v odôvodnení uznesenia, bolo zo zákona č. 475/2005 Z. z. vypustené zákonom č. 370/2013 Z. z. účinným od 1. januára 2014. Žalobca tiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/42/2012 z 18. septembra 2012, podľa ktorého má ukladanie disciplinárnych trestov pri výkone trestu odňatia slobody povahu výkonu verejnej správy orgánom verejnej správy, na základe čoho je v tejto oblasti daná pôsobnosť správneho súdnictva. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 247/2007, na ktorý krajský súd v odôvodnení poukázal, vôbec nerieši oblasť správneho súdnictva, ale prietáhy v súdnom konaní v občianskoprávnom spore. Podľa názoru žalobcu vylúčenie rozhodnutia žalovaného zo súdneho prieskumu by bolo v rozpore s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko toto rozhodnutie sa jednoznačne týkalo základných práv a slobôd žalobcu, a preto neobstoí ani ustanovenie § 97n zákona č. 475/2005 Z. z.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu konštatoval, že krajský súd síce v odôvodnení uznesenia použil ustanovenie § 100 zákona č. 475/2005 Z. z., ktoré bolo s účinnosťou od 1. januára 2014 zo zákona vypustené, avšak jeho znenie bolo vložené do § 97a ods. 1 a nasl. zákona č. 475/2005 Z. z. Žalovaný zotrváva na svojom názore, že nie je vo veci orgánom verejnej správy. Poukázal na to, že podľa platnej právnej úpravy je ústav v súčasnosti orgánom verejnej správy postupujúcim podľa všeobecného predpisu o správnom konaní len v prípade postupu podľa § 97l zákona pri výkone rozhodnutia pohľadávky.

Žalovaný uviedol, že ustanovenie § 97n zákona č. 475/2005 Z. z., ktoré vylučuje preskúmateľnosť rozhodnutia o disciplinárnom treste, nie je v rozpore s čl. 46 ústavy, v ktorom zákonodarcia taxatívne stanovil, kedy súd bude preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a tiež taxatívne určil „ak zákon neustanoví inak“, pričom táto podmienka je v prejednávanej veci naplnená.

Žalovaný poukázal na to, že žalobca sa odvoláva na rozhodnutia najvyššieho súdu z roku 2012 a 2013, ktoré boli vydané pred uvedenou novelou zákona účinnou od 1. januára 2014. Krajský súd pritom v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/96/2014 z 26. marca 2015, teda v intenciách aktuálnej právnej úpravy.

Žalovaný žiadal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil, pretože žaloba smeruje proti rozhodnutiu a postupu, ktoré nemôžu byť predmetom preskúmania súdom.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Z predloženého spisu súdu prvého stupňa odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou krajskému súdu 13. októbra 2015 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 13. augusta 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie č. ÚVTOS-36-294/458753/21-2015 zo dňa 6. augusta 2015, ktorým bol žalobcovi uložený disciplinárny trest podľa § 52 ods. 3 písm. f) zákona č. 475/2005 Z. z. za disciplinárne previnenie, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 31. júla 2015 fyzicky napadol iného odsúdeného, čím podľa žalovaného porušil povinnosť ustanovenú v § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z. z.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. okrem iného uviedol, ako vec právne posúdil. Na tento účel krajský súd v texte odôvodnenia citoval aj právne normy, z ktorých pri právnom posúdení predmetu konania vychádzal. Z ustanovení zákona č. 475/2005 Z.z., ktoré krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia citoval, boli ustanovenia § 58, § 59c a § 100 citované v znení neúčinnom pre zákonné posúdenie vecí, nakoľko rozhodnutie žalovaného, ktoré je predmetom tohto preskúmovacieho konania, bolo vydané 13. augusta 2015, avšak citované ustanovenia boli s účinnosťou od 1. januára 2014 zo zákona č. 475/2005 Z.z. vypustené, a to zákonom č. 370/2013 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Odvolací súd dáva do pozornosti krajského súdu ustanovenie § 97n ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z., ktoré vyslovene stanovuje, ktoré rozhodnutia môžu byť predmetom súdneho prieskumu a jeho aplikácia je preto nevyhnutná pre správne právne posúdenie prejednávanej veci.

Ako vyplýva z uvedeného, krajský súd v prejednávanej veci rozhodol na základe neúčinného právneho predpisu, čím od základu vylúčil možnosť vec správne právne posúdiť a zákonne rozhodnúť. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vyhovel odvolaniu žalobcu, napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/100/2015-33 zo dňa 10. decembra 2015 podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.